

Той седна на камъкът, а паяка се покачи на гърба му да преде.

И паякът преде, преде, преде.

Напред-назад, без почивка

Предеше той сжс сребърна нишка,

През ржцете и през гърба,

И около кждравата му глава.

— Свжршено е, малко човече, — рече паяка, като откжсна нишката; приближи се до поточето и погледай дали ще се харесаш“.

Милия, малжк, глупав Симеон, той никога по-рано не бе виж-
дял такава прекрасна одежда — мека, лжскава, сребро-сива

— Благодаря ти, господин паяк! Благодаря ти стократно! —
рече той. — Туй е много по-добре отколкото гжрне сжс злато.

И той му изпрати вжздушна целувка и побегна от там щастлив — защото имаше вече копринена дрешка.

От английски Г. П.

Есенна песен

Веч птички, мамо, ще бягат
През море синьо, джлбоко,
Ще бягат, бжрзат, ей сягат
Ще литнат горе високо.

Приплакват горски усой,
Приплакват равни градинки
За скжпи гости те свои
За чудчи птички — горкинки!

Сжс тях ще хвжркне далеко
И наша радост бедняшка;
Сжс тях ни беше по-леко
В душата страдна, сирашка...

Н. Монеv